

Lægerne alene kan afgøre, hvem der er sindssyg, saa er vi ganske enige om det, men dermed er ganske vist hele det interessante Spørgsmaal om Tilregnelighed slet ikke afgjort. Vi er alle enige om, at Lægerne skal afgøre, hvem der er sindssyg, men det, som altsaa de tre Ordførere har været enige om, eller dog i det væsentlige enige om, er dette, at det er Domstolene, Nævningerne eller de juridiske Fagdommere, der bør have Afgørelsen af, om Straf i det givne Tilfælde bør anvendes. Jeg tror nu ikke, det er muligt at komme med nye Argumenter i denne Sag, og jeg for mit Vedkommende vil ikke anvende Tid paa at gentage de gamle. Kun vil jeg sige til den højtærede Justitsminister, som udnævnte Lovforslagets Standpunkt til det mest rationelle, at det kan maaske virke godt paa Ministerens Parti, men som Argument er det jo ikke meget værd. Da jeg sad og hørte paa det, lød det tor mig, som om der blev sagt „det eneste rationelle“, og det var lige ved at ophidse mig noget, for det forbavtede mig, at Justitsministeren vilde bruge et saadant Udtryk. Nu staar der i Fortrykket „det mest rationelle“, men jeg kan ikke se, at der vindes noget som helst ved en saadan Udnævnelse, for Standpunktet er efter min Mening ikke rationelt, og denne Mening deler jeg ikke blot med de to andre Ordførere, men ogsaa med en Række meget dygtige, baade praktiske og teoretiske, Jurister her i Landet, og derfor maa den højtærede Justitsminister heller ikke vente, at dette Tings Jurister vil bøje sig, hverken med eller uden Knurren, som han var saa elskværdig at ville tilstaa os.

Det ærede Medlem Hr. Rytter gjorde med Hensyn til Berning-Sagen den Bemærkning, at Regeringen kunde have faaet Lovforslaget gennemført paa een Dag. Ja, det er jo muligt. Ikke med min Medvirken i alt Fald. Men det er jo saa lykkeligt, at den kunde undværes. Naar den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem Hr. Rytter bliver enige om en Ting paa det juridiske Omraade, saa kommanderer de jo hver for sig omtrent 80 Stemmer i den danske Rigsdag, og saa er dermed Sagen afgjort, naturligvis. Men lykkeligvis har de Herrer jo undertiden noget ondt ved at blive enige, og deri ligger der jo saa en

Chance for os andre for at faa Mulighed for Indvirken paa Forslagene.

I Anledning af, at jeg havde sagt, at der ved dette Lovforslag vistest Domstolene saa stor Tillid, at jeg frygtede, man i Fremtiden vilde komme til at staa overfor et Tilbageslag, sagde det ærede Medlem Hr. Rytter, at Domstolene vilde ikke misbruge denne Lov. Nej, saaledes skal min Udtalelse heller ikke forstaas. Men jeg nærer vedblivende nogen Tvivl, om det ikke er en meget vidtstrakt Myndighed, man giver Domstolene her, og jeg vil gerne tage det praktiske Eksempel, jeg ogsaa nævnte sidst. Fjerde Gang begaaet Tyveri har Strafferammen 14 Dage—16 Aar. Naar dertil kommer de formildende Omstændigheder, der gør, at man vil kunne komme ned under de 14 Dage, vil man dog indrømme, at det er en mægtig Beføjelse, man giver Domstolene, og det, der er det afgørende for, om der kommer et Tilbageslag, er i og for sig ikke dette, om Domstolene, set indefra, maatte bruge den Beføjelse paa en fuldkommen rigtig og forsvarlig Maade, men det er, om det udadtil tager sig saaledes ud, om Offentligheden, naar to Mennesker, der begge har begaaet Tyveri fjerde Gang, Tyveri, der maaske i Virkeligheden for Værdiens Vedkommende ikke drejer sig om saa meget forskellige Ting, faar saa vidt forskellige Straffe, saa vil føle sig fuldkommen sikker paa, at Dommen er fældet ud fra ligelige og retfærdige Betragtninger. Det er det, der er det afgørende. Lykkes det at vække eller bevare denne Tillid ogsaa under de meget vide Strafferammer, vil der naturligvis ikke komme noget Tilbageslag. Men man maa efter min Mening ikke lukke Øjnene for, at her er en Fare, og det er den, jeg har villet gøre opmærksom paa.

I Diskussionen om, hvorvidt man skal have Tugthusstraf eller ikke, er der ikke fremkommet noget nyt hverken fra den højtærede Justitsminister eller fra det ærede Medlem Hr. Rytter. Der kan jeg derfor henholde mig til det, jeg tidligere har sagt.

Derimod noterer jeg med Tilfredshed, at den højtærede Justitsminister viste sig meget forhandlingsvenlig i Spørgsmaalet: Afgørelse ved Retten eller Administrationen af de forskellige Spørgsmaal ved Sikkerhedsforvaring o. s. v. Jeg ser saaledes paa det,